

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. II. 20.368/2009/6. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Magyar János ügyvéd (Nyíregyháza, Iskola u. 3.) által képviselt felperes neve címe lakos felperesnek, a Dr. Pataki Béla ügyvéd (Vásárosnamény, Ifjúság u. 1.) által képviselt I.rendű alperes neve I. rendű és II.rendű alperes neve II. rendű, mindketten címük lakos alperesek ellen elszámolás iránt indított perében a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 4. P. 20.242/2008/16. számú ítélete ellen a felperes által 17. sorszám alatt előterjesztett, és 18. sorszám alatt megindokolt fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alpereseknek 60.000 (Hatvanezer) forint általános forgalmi adót is tartalmazó fellebbezési eljárási költséget, és térítsen meg az államnak külön felhívásra 277.200 (Kettőszázhetvenhétezer-kettőszáz) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az I. rendű alperes a felperes lánya. Egymással a kapcsolatot 2003-ban vették fel, amikor a felperes **V-n** élt. Annak érdekében, hogy **L.** ra költözzön, s az ott kialakítandó új egzisztenciája megteremtésének költségeit biztosítsa, 2005. folyamán elidegenítette **v-i** ingatlanát és különböző ingóságokat, s a lányával közösen nyitott OTP-folyósámlára három részletben 5.700.000 Ft-ot utalt. 2005. május 28-án kelt előszerződés szerint az I. rendű alperes mint állagvevő, s a felperes mint haszonélvezeti vevő megvásárolják **HL.** és **SG** eladóktól az **L.** 139. helyrajzi számú, ... szám alatt lévő ingatlant 3.400.000 Ft

vételárért. Az okirat tanúsága szerint 2.000.000 Ft-ot a vevő az előszerződés megkötésekor megfizetett, míg 1.400.000 Ft kifizetését 2005. június 15-i határidőig vállalta. Az okiratot a felperes nem írta alá.

A 2005. június 15-i keltezésű átvételi elismervény szerint az eladók 1.400.000 Ft-ot az I. rendű alperestől átvettek.

2005. november 11-én kelt adásvételi szerződés szerint **HL.**, **SG** és **BI** eladók az **L.** 139. helyrajzi számú, ... szám alatti ingatlant felperes neve vevő részére értékesítették 1.600.000 Ft vételárért, melyet a vevő a szerződés aláírásával egyidejűleg fizetett ki részükre. E szerződés kapcsán tényleges vételár kifizetésére nem került sor, a vevő tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba a földhivatal bejegyezte.

2005. végén a felperes és az I. rendű alperes között a viszony megromlott.

A felperes módosított keresetében 4.650.000 Ft megfizetésére kérte kötelezni egyetemlegesen az alpereseket. Előadása szerint **v-i** ingatlanát értékesítette 3.400.000 Ft-ért, póni fogatát 950.000 Ft-ért, s négyhavi, összesen 320.000 Ft összegű nyugdíjával együtt ezeket átadta az I. rendű alperesnek azzal, hogy élettársával (a II. rendű alperessel) együtt vásároljanak részére **L.n** egy ingatlant, azt újítsák fel, s az átadott összeggel számoljanak el. Elszámolási kötelezettségüknek azonban az alperesek nem tettek eleget, ezért a követelt összeg megfizetésére kötelesek.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását és a felperes költségben való marasztalását kérték. Elismerték, hogy a felperes az I. rendű alperessel közösen nyitott OTP-számlára 3 részletben összesen 5.700.000 Ft-ot utalt át, illetve fizetett be, ám ebből megvásárolták részére a jelenleg lakhelyéül szolgáló ingatlant 3.400.000 Ft-ért, azt 800.000 Ft-ért felújították, illetve berendezték, míg 1.500.000 Ft-ot a közös számláról a felperes vett fel. Ekként elszámolási kötelezettségüknek eleget tettek, tartozásuk a felperes felé nem áll fenn.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította, kötelezte a felperest az alperesek javára 100.000 Ft perköltség, míg az állam javára 480.000 Ft kereseti illeték megfizetésére. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapította, hogy az I. rendű alperes a felperes hozzákerült pénzével elszámolt, mert 3.400.000 Ft-ért megvásárolta az **L.**, ... alatti ingatlant, azt a felperes által sem vitatottan mintegy 1.000.000 Ft-os költséggel belülről kifestette, felújította, kitakarította, s bútorokkal, háztartási gépekkel berendezte. További 1.500.000 Ft pedig a közös számlán a felperes rendelkezése alatt maradt. Ilyen körülmények között az I. rendű alperes elszámolási kötelezettségének eleget tett, a felperes vele szembeni igénye alaptalan.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítélet megváltoztatását és az alperesek módosított kereset szerinti marasztalását kérte. Megismételte az elsőfokú eljárás során kifejtett álláspontját, mely szerint ingatlan-és ingóvagyonának értékesítéséből befolyt összeget az I. rendű alperesnek adta át elszámolási kötelezettséggel, ám ennek leánya csak részben tett eleget. Hangsúlyozta, hogy ő az olcsvai ingatlant az adásvételi szerződés tanúsága szerint 1.600.000 Ft-ért vásárolta meg, s mivel az illetéket is ezen összeg után szabta ki az illetékhivatal, ez tekintendő az ingatlan reális vételárának, nem az I. rendű alperes által megjelölt 3.400.000 Ft. Ezt az összeget az olcsvai ingatlan eladóinak vissza kellett volna fizetni az I. rendű alperes részére, aki azzal, a pónifogat eladási árából befolyt 950.000 Ft-tal, és a négyhavi, összesen 320.000 Ft nyugdíjával együtt köteles lett volna elszámolni felé.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból helytálló következtetéseket levonva megalapozott döntést hozott, annak indokolásával is egyetért az ítéletábra, csupán a fellebbezésben írtakra tekintettel hangsúlyozza az alábbiakat:

A Pp. 3. § (3) bekezdése szerint a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha törvény eltérően nem rendelkezik - a feleket terheli. A bizonyítás indítványozása elmulasztásának, illetve a bizonyítási indítvány elkésztett voltának jogkövetkezményei, valamint a bizonyítás esetleges sikertelensége törvény eltérő rendelkezése hiányában a bizonyításra kötelezett felet terheli. A bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni.

E rendelkezés magában foglalja a bizonyítási kötelezettség, a bizonyítási teher szabályát, és a bíróság részére tájékoztatási kötelezettséget ír elő.

A bizonyítási kötelezettség általános szabályát a Pp. 164. § (1) bekezdése akként fogalmazza meg, hogy a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el. A bizonyítási teher tulajdonképpen egy vélelem, amely azt jelenti, hogy ha valamilyen, a per eldöntése szempontjából jelentős tény nem sikerül bizonyítani, az melyik fél hátrányára szolgál. Az elsőfokú bíróság a tájékoztatási kötelezettségének a 10/I. sorszámú végzéssel eleget tett, felhívta a felperes figyelmét arra, hogy neki kell igazolnia, hogy mikor, hány alkalommal adott át őrzésre, illetve elszámolási kötelezettséggel az I. rendű alperesnek pénzt, s tájékoztatta arról is, hogy mi a bizonyítatlanság jogkövetkezménye.

A felperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget. Nem tudta meghatározni, hogy az I. rendű alperes részére elszámolási kötelezettséggel milyen összeget adott át, e tekintetben nyilatkozatát többször módosította. Eredeti kereseti kérelmében 8.000.000 Ft-ról tett említést, majd a per során 12.000.000 Ft (10. sorszámú jegyzőkönyv), 5.700.000 Ft (14. sorszámú jegyzőkönyv), végül 4.650.000 Ft (15. sorszámú jegyzőkönyv) megfizetésére tartott igényt. Arra vonatkozóan, hogy mennyi pénz került a lányához, az - egyébként az I. rendű alperes által becsatolt - bankszámlakivonatokon túl más bizonyítékot nem terjesztett elő, s akként nyilatkozott, hogy e tényre „felhívás ellenére sem tud bizonyítást felajánlani” (15. sorszámú jegyzőkönyv, 5. oldal).

A becsatolt bankszámlakivonatokat azt tanúsították, hogy három részletben összesen 5.700.000 Ft átutalására, illetve felperes általi befizetésére került sor.

A felperes sem vitatta, hogy ebből az összegből 1.500.000 Ft-ot ő vett fel.

3.400.000 Ft az **L.** 139. helyrajzi számú ingatlan vételára volt. **HL.** és **SG** tanúk egybehangzóan vallották, s igazolták, hogy az ingatlan vételárát ilyen összegben az I. rendű alperes fizette ki részükre. A 2005. november 11-i adásvételi szerződés megkötésekor további pénz kifizetésre nem került sor, e szerződésben az ingatlan vételárát azért jelölték meg a valós vételártól eltérő összegben, hogy kevesebb illetéket kelljen fizetni. Az előszerződést és a szerződést is írásba foglaló Dr. **BK** ügyvéd tanúvallomása szerint a felperes tisztában volt azzal, hogy mi módon történt az ingatlan megvásárlása, kifogása a szerződésbe foglalt vételárral kapcsolatban nem volt.

Nem vitatta a felperes, hogy az alperesek a megvásárolt ingatlant felújították, rendbe tették, különböző bútorokkal, berendezési tárgyakkal, háztartási gépekkel berendezték, felszerelték, s e kiadások felemésztették az általa a lánya rendelkezésére bocsátott összeget.

Ilyen körülmények között helytállóan állapította meg a megyei bíróság, hogy a felperes nem bizonyította olyan további pénzösszegek, vagyontárgyak alperesek részére történő átadását, melyekkel nem számoltak volna el. Ebből következően a keresetet elutasító ítélet megalapozott és törvényes, azt az ítéletábra a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperes részére fellebbezési eljárási költség megfizetésére, e címen az ítéletábra az alperesek képviselőjének munkadíját állapította meg a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és (5) bekezdése alapján.

A felperes illeték-feljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM. sz. rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján köteles a felperes az állam javára megteríteni.

D e b r e c e n, 2009. július hó 2.

Dr. Csiki Péter sk. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán sk. előadó bíró, Süliné dr. Tózsér
Erzsébet sk. bíró

A kiadmányhitelélül:

tisztviselő